Ч. 27. Середа 5 (18) лютого 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Реклямациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(З палати послів. — З балканьского півострова. — Закінчене венецуельскої справи.)

На вчерашнім засїданю палати панів присьвятив президент кн. Віндішґрец посмертний спомин бл. п. архикн. Єлисаветї; члени палати стоячи вислухали слів президента; палата поручила єму зложити заяву жалю Цісареви і членам найблизшої родини покійної. Відтак згадав президент про помершого недавно члена палати кн. Маврикія Лобковица. Члени палати встали з місць на знак жалоби. На внесене президента поручено президиї, аби бойскове предложене, скоро лиш вийде до палати, передано без першого читаня комісиї. З черги приступлено до другого читаня предложеня о конверсиї спільної ренти. Референт бар. Чедік промавляв за принятем предложеня о конверсиї в такім видї, як его приймила палата послів. По довшій дискусиї предложене ухвалено без зміни

Болгарске правительство арештувало начальників македоньских комітетів: Зончева, Михайловского і Станїшева. Зроблено се під напором Австриї і Росиї. Нота, яке болгарске правительство вислало до держав з протестом против мобілїзациї в Туреччинї, зраджувала, що Болгария має охоту виступити в Македониї з оружием в руцї. З відповіди Росиї і Австриї на ту ноту болгарске правительство пізнало, що Болгария має держати свої руки здалека від Македониї, і що Болгария буде відвічальна за те, коли аґітация з Болгариї причинить ся до викликаня яких небудь розрухів в Македониї. В той спосіб знасилуване болгарске правительство арештувало провідників революцийної пропаґанди і орґанїзаторів уоружених ватаг, котрі без перешкоди зі сторони болгарского правительства перекрадали ся з Болгариї до Македониї. Головного і найрухливійшого орґанїзатора уоружених ватаг, Сарафова, не зловлено, правительство навіть не знає, де він тепер знаходить ся. Підозрівають, що він перекрав ся до Македониї і там орґанїзує революцийні ватаги. — Болгарска рада мінїстрів мала порішити не відповідати нїякими військовими зарядженями на турецкі концентрациї здовж адриянопільскої границї. — З Білгорода доносять, що в християньских провінциях Туреччини між магомеданцями кипить. В мечетах відбувають ся збори і наради, а турецкі дервіші підбурюють магомеданьских фанатиків против християн. В кількох округах скликано резерви, а всїх військових арештантів увільнено і придїлено до війска. Турецке правительство заперечує всякі поголоски о мобілїзациї і о формованю нових дивизий. — До поголосок о мобілїзациях в ріжних державах приходить ще поголоска, що в російских військових кругах дає ся сильно відчувати рух, котрий проявляє ся в розміщеню війск, або в наказах до поодиноких полків, аби в кождій хвили були готові до вимаршу. З табору в Новомінську доносять, що два полки вже рушили в похід в незвістнім напрямі. Те саме доносять о кількох полках варшавскої команди. Подібні вісти надходять від осіб з полудневих ґуберній. Сей рух в кождім случаю відбуває ся в полудневім напрямі. — Вчера відбуло ся в Софії віче, аби запротестувати против послїдного звороту в справі македоньскій, однако хід нарад був спокійний. На мурах розліплено плякати з зазивом до послів, аби запротестували против несправедливих арештовань. З тої причини надіють ся інтерпеляциї в собраню. — Болгарске правительство повідомило окружником европейскі держави о заряджених средствах против македоньского руху.

В пятницю вечером підписано — як ми вже доносили — в Вашинґтонї протоколи в справі венецуельского спору. В той спосіб спір покінчено. Держави, що інтервенїювали: Анґлїя, Італїя і Нїмеччина осягнули повне признане своїх претенсий а о домаганях инших держав, котрі не брали участи в бльокадї, порішить мировий суд в Газї. Безпосередним наслїдком підписаня протоколів є заряджене знесеня бльокади. Неспокій серед американьского населеня, який викликала бльокада а відтак скріпило бомбардоване венецуельских фортів, могло довести до напруженя відносин між Анґлїєю а Униєю. Се спонукало анґлїйске правительство заняти більше примириме становище і прискорити акцию в цїли мирного полагодженя спору. — Хід цїлої венецуельскої справи був такий: дня 7 грудня передали заступниками Нїмеччини і Анґлїї венецуельскому мінїстрови заграничних справ ультіматум з жаданем безпроволочного заспокоєня домагань сих держав. Дня 9 грудня розпочала ся бльокада венецуельских берегів, забранем всїх

7)

КУЛЇСИ.

Хіньскі повісти.

(З польского — В. Серошевского)

(Дальше).

— Умерла?... Цїлком умерла? — питали братя.

— Бачу, що сумніваєте ся о тім. Коли відважите ся потягнути за вус розгнїваного тигра, то покажу вам єї....

Братя надумували ся.

— А однако... лїпше... покажи! — сказав вкінци Ю-Лянґ.

— Остерігаю вас, що не сльозами плаче варвар, але кровію!

— А однако.... ми лїпше побачимо! Іди ти перший Сі — наставав Ю-Лянґ.

Перейшли темне подвіре, заставлене ліжками і паками товарів, і звернули ся до низького будинку, в котрого однім кінци яснїли ярким сьвітлом вікна кухнї, а в другім крізь отверті двері видко було слабо осьвітлене нутро комнати. З кухнї що хвилї вибігали люди і несли страви, або вихилювали ся голови кухарчиків та викликували приладжені вже замовленя. Коло отвертих дверий тиснула ся громадка цїкавих і боязливо заглядала до середини.

— Що нового?

— Нїчого. Все сидить і не рушає ся!

Братя також заглянули до комнати. На столї тускло горіли дві сьвічки з деревного воску; побіч на низькім ліжку лежала чужинка а на стільци перед нею сидів чужинець і не спускав мутного погляду з потемнїлого, запалого лиця небіжки. Шанґ-Сі зітхнув, жаль єму було бідного варвара. Той може почув зітхнене, бо підніс свої страшні очи і обернув їх до дверий. Хінцї утїкли чим скорше перед тим поглядом.

— Що? А видите?! — спитав з глумом підприємець.

— Що тепер почнете?

— Віддай нам наші гроші і підемо! — відповів покірно Ю-Лянґ.

— Що таке? Гроші?! Які гроші? Я не умавляв ся з вами за гроші. Нїчого, — нїколи я о них не говорив.

— Як: не говорив?

— Атже ти казав, що лише на початок береш нас — на пробу. Ми служили у тебе кілька тижднів. Вкінци з посеред своїх слуг ти вибрав нас як найлїпших двигарів.... — горячив ся Ю-Лянґ.

— Ми совістно працювали! — докинув Шанґ-Сі своє слово. — Кілька підошов здерли, до нинї болять ноги як попарені, в костях ломить....

— Добрі двигарі! Двіста кроків дійти не могли, упали на порозі міста, на мою велику ганьбу. Ви не вспіли навіть палянкину поставити як треба і надломили ріг... За дармо тепер вас нїхто не возьме. Чужинець запізве вас до суду. А я анї гадаю вас боронити.... Ви виставили мене на сором і на страти!

— Нехай позиває до суду! Нїчого не маємо до страченя. Сїдай брате, не підемо звідси без гроший! — сказав понуро Ю-Лянґ.

— Сїдайте, сїдайте! — розсьміяв ся підприємець. — А я піду спати!

Удав, що відходить, і через півотверті двері підглядав занепокоєний, що братя зроблять. Они сидїли з витягненими ногами і звішеними головами на грудах. Шанґ-Сі дрімав.

— Слухайте! — роздав ся за ними по якімсь часї солодкий голос підприємця. — Жаль менї вас! Не натягайте надто сорохнїлого лука!.... Хто знає, що стане ся, коли чужинець прийде до себе?! Він уміє гнївати ся як один з сїмох тисячів підземних злих духів. Беріть 50 сапеків (10 крайцарів) і утїкайте! 50 сапеків, то гроші в тих тяжких часах, і я бою ся, що страчу.... Не скоро заробите таку суму гроший....

— Дай.... двіста! — відповів, надумавши ся Ю-Лянґ.

— Двіста?.... Чи ти ошалїв? Звідки возьму таку купу гроший. Але коли маю тратити, нехай страчу: ось вам 75 сапеків... лежать перед вами.... видите! — додав, кладучи перед братьми насиляні на ремінци гроші.

Почекав хвильку. Братя не рушили ся, і він відійшов, киваючи головою.

— Щож, брате, возьмемо? — спитав Шанґ-Сі.

— Мало! — сказав хмарно Ю-Лянґ. — Належить ся нам що найменше пятьсот..

— Мало, але все лїпше як цїлком нїчого. А старий злодій не дасть більше. Ми зле

венецуельских воєнних кораблїв і правительственних пароходів. До сеї бльокади прилучила ся також Італія. Дня 13 грудня нїмецкі і анґлїйскі кораблї бомбардували порт Кабельльо а дня 17 сїчня нїмецкі кораблї зачали бомбардувати форт Сан Карльос. Коли в половинї сїчня президент Рузвельт не приняв уряд мирового судиї, розпочались переговори трех інтересованих держав з повновласником Венецуелї послом Унїї в Каракасї, Боуеном. Переговори вели ся в Вашинґтонї. Остаточно підписано протокол, котрий накидає на Венецуелю великі тягарі, але рівночасно зносить бльокаду, котра убивала всю торговлю і віддає венецуельскому правительству всї забрані кораблї.

Новинки.

Львів дня 17-го лютого 1903.

— **Ц. к. краєва Рада шкільна** затвердила о. дек. Мих. Матковского заступником предсїдателя окружної ради шк. в Рудках, а Влад. Ольшаньского і Каз. Біляньского делеґатами рад повітових до окруж. рад шкільних в Рудках і Старім Самборі. — Іменувала Тита Кобриновича учителем 4-кл. муж. школи в Рожнїтові, Леонт. Жучковску в Підгорцях, Елену Буйнівну в Чарториї, Олекс. Петрова в Голдовичах, Ал. Камера в Ятвягах. — Перенесла Юстина Цурковского з Орави до Клебанівки, Марию Квятковску з Клебанівки до Добромирки. — Ухвалила будову муж. школи в Городенцї в лїтах 1903 і 1904 при помочи краєвого фонду шкільного. — Установила римо-кат. катихитів в Микулинцях і Озерянах, борщівского повіта.

— **Членами комісиї іспитової** для учителїв шкіл народних і видїлових у Львові, іменовані головні учителї семінариї учительскої др. Михайло Коцюба і Еміль Заремба; учителї школи вправ Стефан Скоробогатий і Петро Гриньовский; учительки школи вправ женьскої семінариї Йосифа Кулїньска і Володислава Гостиньска.

— **Стан здоровля Впреосьв. Митрополита** Шептицкого полїпшає ся постійно; недужий може вже споживати густі страви і приходить що-раз більше до сил. За порадою лїкарів буде Впреосьвященний мусїв виїхати на полуднє. В пятницю вислав вже Впреосьв. Владика власноручне письмо до Риму з просьбою о удїлене єму 7-ми місячної відпустки на виїзд на полуднє. З Впреосьвященним поїдуть єго отець гр. Іван Шептицкий, посол соймовий і один з братів.

— **Руский театр** під дирекциєю п. Михайла Губчака приїхав вже до Львова і ряд вистав початає в великій сали „Colosseum" в середу, дня 18 н. ст. лютого. На перше представленє буде відограна комічна опера в 3 діях М. Л. Кропивницкого п. з.: „Пісні в лицях". Карти вступу вчаснїйше можна набувати в бюрі часописий п. Пльона при ул. Кароля Людвика.

— **Філїя руского товариства педаґоґічного в Коломиї** устроює дня 19-го лютого (в четвер) вечер з танцями в великій салї Народного Дому в Коломиї. Стрій вечерковий. Вступ для членів педаґоґічного товариства 60 кр., для нечленів 70 кр. Буфет у власнім зарядї. Початок точно о 8-ій годинї вечером. Дохід призначений на бурсу товариства. Осібних запросин не висилає ся.

— **Огонь.** Дня 10 с. м. вибух у Верблянах повіта яворівского огонь в хатї шинкарки Хаї Дайксель і знищив цїлу хату разом зі всею знадобою вартости 896 корон. Хата була обезпечена на 1000 кор. Підозріного о підпаленя Сильвестра Каміньского, котрий від давна ворогував на Хаю, арештовано і відставлено до суду повітового в Яворові.

— **Самоубийство.** В Чишках, повіта львівского повісив ся в стодолї свого вітця дня 8 с. м. Іван Домаьский, робітник фабричний, лїт 25. Причина самоубийства незвістна.

— **Нещаслива пригода.** Мария Бурась, 13-лїтна донька Михайла і Вікти Бурась, слуга властителя більшої посїлости Онуфрія Городиньского в Романівцї, повіта брідского, переходячи до горальні через льокаль, де містить ся парник, впала до него. На єї крик прибігли парібки і витягнули єї, але она так вже була попарила ся, що в 11 годин опісля померла.

— **Товариство „Труд" у Львові** (Ринок 39) з уваги на наближаючий ся сезон збільшило персонал своїх робітень добірними фаховими робітницями, так, що буде в можности виконати як найлучше всї замовленя на час. Поручаємо проте наші робітнї ласкавій памяти наших Вп. Пань і надїємо ся, що з замовленями своїми на сей сезон і в будуче не поминуть нашого товариства, а ми доложимо всякого заходу, щоби їх вдоволити.

Рівнож поручаємо наші робітнї в виготовленю весїльних вправ від найскромнїйших до найвиставнїйших по умиркованій цїнї. — Подаємо також до відомости, що з днем 2-го лютого 1903 отворили ми при нашім товаристві тримісячний курс гафтів, до веденя котрого придбали ми одну з найлучших фахових сил. Вписове 2 кор., оплата місячно по 4 кор. Наука відбувати ся буде кождого дня з виїмком недїль і сьвят від 3 до 5 год. з полудня. Се рідкий случай за дешеві гроші навчити ся гафту. — *Дирекция*

Господарство, промисл, торговля, ґіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

Загальні правила господарки в городі: 1) Город не повинен бути великий, але за то треба єго добре обрабляти. Великий город потребує богато гною і вимагає великої роботи а дає мало зиску, бо єго не можна так обробити, якби потреба — 2) Город призначений на всїляку городовину повинен бути рівненький як стіл і анї трошки не спадистий; тодї треба менше підливати. Коли грядки спадисті, то вода стікає з них і не доходить аж до глубокого коріня. — 3) Хто закладає собі город, повинен конче скопати єго на яких 50 до 70 центиметрів глубоко та очистити з каміня і бурянів. Глубоко скопана земля дозваляє ростинам глубше і буйнїйше рости і не висихає борзо, отже потребує менше рости. Але й пізнїйше треба глубоко копати, завсїгди на яких 30 до 40 центаметрів.

зробили, що не умовили ся точно. Але признаю ся, що я боявся говорити о тім тодї, щоби не втратити місця. Возьмім ті гроші, скористаймо з досьвіду і пошукаймо лїпшої роботи. Не варто бути двигарем. Двигарі не можуть робити ощадностий. Ми нїчого не зберемо і нїколи не вернемо до нашого солодкого Тун-Гуаню. Знаєш, брате, яке я волїв би занятє? Я волїв би занятє на фанзї або на селї. Я копав би радо землю від веходу до заходу сонця, поливав би цьвіти. Тут всьо росте так буйно, так прекрасно цвите, овочі висять на деревах золоті і тяжкі, певне смачні.... Ярини ростуть величезні, горох пнув би ся певно до неба, коли би лише вистало тики.... Я хоронив би ростини від вітру, від холоду, накрував би сонцем і водою, боронив від хробаків.... — оповідав тихо Шанґ-Сі.

— По селах і у селян також не доробиш ся! Гроші дає лише торговля. Але з 75 сапеками нїчого не можна розпочати. Коли би було хоч сто, могли би ми купити гарбуза і розпродати єго з зиском по куснику. Але.... сїмдесять пять сапеків, то нїчого! Тих гроший ледве стане на дошку і ножик а деж — гарбуз? — розбирав Ю Лянґ.

— Ходїм! Попросїм о даток? Скажім єму о наших намірах. Чейже і він має не лише печінку в грудях, але й серце! — радив Шанґ Сі.

— Га, ходїм! — згодив ся Ю Лянґ.

Пустили ся осторожно до відчинених дверий, котрих отвір червоно відрізував ся на тлї ночи. Осторожно заглянули до середини. Як перше горіли тускло сьвічки в головах покійниці; а побіч на малім стільци сидїв неподвижно чужинець. Підприємець хропів в кутї на земли. Брати не відважили ся війти до комнати. По якімсь часї відійшли осторожно, вийшли за ворота і поволїкли ся до міских мурів, що здоймали ся високо понад доми і підміскі огороди як стрімкі скали. Там найшли затишний закуток і заснули сумні, зажурені....

Знов настали для них тяжкі днї безробітя. Їх торговельні надїї розвіяли ся нечувано скоро. Куплені на продаж пшеничні хлїбцї мусїли з'їсти самі, бо нїхто не хотїв їх купувати. Однако не змінили свого первістного наміру, бо не знали, що з собою почати і завдно у своїх вандрівках наближали ся до моря. Оно видавалось їм якось сияючою пристанию спасенія. Мрії о нїм піддержували їх слабшаючі сили. Але мусїли щось їсти тимчасом, отже шукали на сьмітниках викинених огризків і костий, зводили навіть о них борби з рівно нужденними як самі псами. Утратили всякий встид, продали решту одежи і нагі, худі як кістяки, аби викликати милосердіє прохожих, клали ся коло дороги під пекучим проміннєм сонця в болото і порох. Милостиві люди рідко кидали їм кусник хліба, а ще рідше гроші. Впрочім довго не дозваляли їм попасати на однім місци. Виганяли їх дохрестні жебраки.

— То наше місце! Ми єго вчаснїйше займили! Хто ви і звідки ідете?!... Ви не з нашого товариства ... Ідїть проч! — кричали розлючені чорно жовті кістяки, вимахуючи на зайдів руками.

Через поля шумячі збіжами, серед розкішних огородів, обсїяні запахом цьвітів ішли голодні і нагі від села до села, від міста до міста. Людий роїло ся по околицях чим раз більше, воздух ставав чим раз теплїйший, небозвід темнїв і здавав ся округлїйший. Вкінци брати увидїли на овиді порозриваної землї синю пропасть, подібну до неба і сполучену з небом. Пізнали, що тут конець їх вандрівки і упали на колїна з простягненими руками:

— Море.

Дорога, по котрій ішли, никла посеред великого міста, окруженого розлогими передмістями. На рицї, що впадала до моря під містом, побачили брати поміж краєвими кораблями перший раз заморских, „огнем дихаючих змиїв водних". Посували ся з лоскотом, розбиваючи довкола воду. Инші стояли спокійно при березї, привязані грубими линвами, а рої робітників зносили до їх середини паки з товарами. Такого крику і руху на улицях ще брати не стрітили в своїй вандрівцї.

— Тут певне найде ся робота для двох людий! — сказали собі весело.

Здивували ся дуже і навіть розгнївали ся, коли учули відмовну відповідь від першої громади робітників, до котрих підійшли.

— Як то? Атже тут море!

— То що?... Богато тут волочить ся таких... Крім того видко по вас, що ви нїчого не їли...

— Ми давно не їли і тому належить ся нам першеньство. Не бійте ся, мій брат Шанґ-Сі дуже сильний!

— Нехай під'їсть передше.... Нехай собі під'їсть... — жартував підприємець.

Цїлий день обходили брати по місті, глядаючи занятя і їди. Але й то надморске місто показало ся не лїпшим від попередних. Пізнали вскорі дуже добре брудні, смердячі єго улички і оглянули здалека богаті дїльницї чужинців, де вздовж широких, гладко мощених улиць здіймали ся високо, некрасні вправдї, але високі як вежі доми. Входу до тих дїльниць стерегли поліцианти і відгонили їх ударами бамбуса. Вечером брати вийшли над берег моря і провели ніч на дошках одної з многих пристаний, де лагідно плюскали ся филї. На другий день знов ходили по місті, чуючи всюди лиш відмову і проклони людий. Навіть милостиню давано тут скупійше і колиб не величезна скількість відпадків, бідолахи померли би були з голоду. Байдужність ближних вже давно видалась їм природною і оправданою річию, гнївало їх лиш непонятна жорстокість заможних, що відганяли їх навіть від сьмітників.

— Виносїть ся, забирайте ся!... Всьо загарбуєте. По вас анї курка, анї пес вже не поживить ся... Або це що украдете! — кричали перекупки і сторожі — побачивши їх здалека.

— 4) Копати треба, коли земля підосхне, бо коли земля мокра, то за кождим рискалем робить ся груда, котру опісля трудно зовсім дрібонько розкришити. — 5) Землю треба часто добре зрушувати сапою, особливо коли она по підливаню або по дощах затвердне, або коли від посухи зробить ся на ній шкаралупа. Треба памятати на то, що сапане не лиш на то, щоби витинати буряни але й на то, щоби зрушувати землю, щоби роса могла в землю входити. — 6) Треба полоти за кождий раз, скоро лиш буряни покажуть ся Не треба чекати аж на дощ і тоді полоти. Коли земля суха, треба підолляти і полоти. — 7) Треба добре підливати, не лиш по трошки з верха, але так щоби земля аж до глубини замокла. Коли має ся мало води, то ліпше підолляти добре пять, шість грядок а прочі лишити. Добре підолляні можуть довше видержати без підливаня, а тимчасом можна підливати другі, котрі за першим разом лишило ся. — 8) Розсадники і грядки до розсаджуваня або т. зв. шпиленя треба робити малі, щоби їх можна добре підливати. — 9) Всї ростини, що потребують богато вохкости, треба вкривати. — 10) Скоро на розсаді покажуть ся чотири добре розвинені листочки треба єї шпилити, значить ся розсаджувати на малій грядочці, щоби они тут розросли ся і аж опісля треба їх звідси пересаджувати на грядки, де вже мають рости. Треба мати то на увазї, що розсадники робимо не лиш на то, щоби в них засіяти якесь насїнє, але й на то, щоби в них молоденькі ростинки розсаджувати і так виплекати добру і красну розсаду.

— Годівля дробу. (VIII). Знаючи, якого корму треба курам давати, треба ще знати, як его давати, коли і кілько разів. Кури, що несуть ся, потребують більше поживи та й їдять більше, як ті, що не несуть ся. Для дробу так само зле, коли він голодує, як і коли его перегодувати. Товсті курки несуть ся зле а з товстих когутів злі толочники. Зміна корму єсть вже з природи конче потрібна. Заминку (се слово в попередних числах видруковано в многих місцях хибно), треба давати на переміну з твердим зерном. Годувати треба два, найбільше три рази на день. Зрана дає ся якусь заминку, особливо же тоді, коли кури замкнені в курнику, або коли ходять лиш на малесенькім подвірю коло курника і мають мало руху. На вечер ліпше давати тверде зерне, бо оно через ніч довше держить. На полудне треба лиш дуже маленько давати. Взагалі не треба більше давати, як лиш тілько, щоби кури все добре визбирали і нічого не лишали. Курем, що мають мало руху або що сидять в курнику, дає ся мясної поживи лиш на то, щоби добре несли ся. В сїм случаю годує ся кури черваками, слимаками, або варить ся їм з дрібкою соли і перцю волову печінку, котру сїче ся дрібно. В поменших господарствах робить ся заминку з ґрису і розколочених барабoль та юшки увареної з костий або всїляких відпадків з мяса. Курем, що ходять свобідно, зеленої пожини не треба давати, але за то тим більше таким, що заперті в курнику або на малім подвірю. Тоді добре їм давати заминку з ґрису і посїченої кропиви, посїчене листє капусти, салати і т. п. В курнику можна їм давати також качани з капусти, розкраяні буряки і т.п., котрі привязує ся на шнурку понад землею, щоби кури натягали ся і підскакували та дзьобали. На се треба уважати особливо підчас слоти або в зимі. Лїтом треба давати більше зерна, в зимі як найбільше зеленого корму. Пізно в осени і під конець зими треба давати подостатком вівса, черваків і взагалі досить мясної поживи, щоби курки як найскорше зачали нести ся і несли ся як найдовше. — Кождий годівельник мусить як найбільше на то зважати, щоби годівля дробу як найменше коштувала, а малий господар повинен старати ся все, що лиш може, використати для неї і памятати на то, що кури можуть бути ему навіть дуже помічні в господарстві Лїтом, коли повно хрущів, треба кури пускати до саду і стрясати для них хрущі з дерев овочевих, а они будуть ними живити ся і нищити ті шкідники. Так само і в осени вже по зібраню овочів треба кури пускати до саду, а они будуть дуже пильно визбирувати усиниці, червачки та всїлякі шкідники. Дуже добре було би також пускати куря з весни підчас ораня і коли вже збіже трохи підросте, на поля, а они би там також визбирували і нищили всїлякі шкідники. По жнивах зазбирували би они також і все зерно, яке витрясло ся. Длятого в декотрих краях роблять навіть курники на возах і вивозять їх що дня на поле.

Всячина господарска.

— Як на Бесарабії шукають воду. Росийска часопись господарска „Деревня“ (читає ся „Деревня“ а значить „Село“) розповідає, як на Бесарабії шукають в земли воду, коли хотять копати керницю; отже роблять так: В тім місци, де хотять знати, чи в споді знайде ся водна жила, зрізують дерно, очищують землю зі всяких корінців і накривають сухою вовною. На середину тої вовни кладуть свіжо знесене куряче яйце і накривають новим поливаним горшком. То роблять вечером при тихім воздусї і коли земля суха. На другий день зараз по всходї сонця підносять горнець і дивлять ся: коли яйце і вовна покриті росою, то нїби знак, що в тім місци не дуже глубоко єсть вода; коли же яйце буде сухе, а вовна вкрита росою, то вода єсть, але дуже глубоко; коли же наконець і яйце і вовна будуть сухі, то в тім місци анї близько него нема води. Не треба й казати, що сего способу шуканя води не можна уважати за зовсім певний і нехибний.

— Столиця яєць. Місто Казань в глубокій Росиї недалеко від берегів Волги уважає ся столицею яєць для цілої всхідної Европи, бо від 12 літ торговля яйцями в тім місті дійшла до нечуваних розмірів і звідтам висилають яйця мало що не на всї сторони сьвіта. Від 1890 р. висилає Казань пересїчно більше як 50 міліонів яєць. Там єсть тепер 6 великих домів торговельних, що скуповують всї яйця, які привозять люди на торг до міста, та висилають їх до передної Азиї, до Німеччини, Австриї, Туреччини і Анґлії. В 1902 р. вивезено з Казаня 185 міліонів яєць, що представляли вартість півтретя міліона рублів (6,250.000 К), а для перевозу котрих треба було 1230 ваґонів.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— Ціна збіжа у Львові дня 16 лютого: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·80 до 7·90; жито 6·50 до 6·60; овес 6·25 до 6·50; ячмінь пашний 5·60 до 5.80; ячмінь броварний 5 90 до 6·50; ріпак 9·— до 9·25; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 7·75 до 10·25; вика 6·— до 6·75; бобик 5·80 до 6·30; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 6·— до 6·30; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 88·—; конюшина біла 75·— до 120·—; конюшина шведска 80·— до 95·—; тимотка 34·— до 42·—.

— А звідки ви? — питали милосерднійші, заціквавлені їх чужою вимовою.

— З краю Жовтої Глини.

— Як: з Ґуань-Су? з так далека?! Ви певне злочинці і криєте ся перед судом!

— О, ні! Ми бідні хлопи, котрих посуха вигнала з рідних хат!

— Мусите бути неаби якими лежнями, коли перейшли цїлу державу і не найшли роботи. Ідїть до християн, они таких люблять.

Помимо відрази, яку будила в них релїґія, що як гадали велить їсти людске мясо, братя постановили спробовати того послїдного средства.

— Можна вилюзати — рішив Ю-Лянґ. — А коли дістанемо роботу, то чепимо ся до неї так, що нас не відорвуть. Що, брате Сі, чи згода?

— Ох, Ю... Сі вже цілком втратив розум. Він згодить ся на всьо.

Прохожі показали братям мешкане християн, хороший дім, що стояв в глубині чистого подвіря. Поза домом зеленїв старий сад. Хінцї боязливо всунули ся за ворота.

— А куди? — задержав їх воротар.

— Ми... до... Я-Су! (Ісуса).

— Чого?

— Давно не їли. Вже три місяцї глядаємо працї! — відповіли разом. Серця били їм сильно, коли слїдячий погляд воротаря спочивав на них.

— Ви звідки?

— З Ґуань-Су.

— Я догадав ся по вимові. І я звідтам. Ідіть фірткою до огорода, там найдете вітця місіонаря.

Братя утішені тим першим поводженєм, побігли чим скорше. Легко віднайшли в невеличкім огороді видного мужчину в хінській одежи з гладко виголеним на чужинецкий лад лицем. Підрізував і підвязував кущі цьвітів.

— А чого? — спитав, не підоймаючи голови.

— Ми давно не їли. Вже три місяцї глядаємо працї... — разом відповіли братя.

Місіонар працював дальше.

— Ми з Ґуань-Су — додали.

— Богато вас тут таких волочить ся!... Не стане для всїх стравы. Ідїть до кухнї, може що лишило ся, нехай вам дадуть — заворкотів чужинець.

Нуждарі не рушали ся з місця.

— Чого ще? Я сказав: ідїть до кухнї!

— Три місяцї глядаємо працї. Ми готові навіть охрестити ся і з'їсти, що велиш!...

— Лише не дуже богато. Богато не буду міг.... — простодушно признав ся Шанґ-Сі.

— Що? Що такого?

— Всьо що схочеш: серце, печінку, очи...

Місіонар зірвав ся з землї.

— Ах драби! Проч! Знаю, хто прислав вас і чия то робота!... Осьмішувати сьвяті тайни устами поган, аби вдоволити свої чортівскі пристрасти і кривдити правовірних. До того спосібні хиба закаменїлі паписти!... А, прокляті еретики!... Нехай пропадуть у вічнім огни! Признайте ся, що они вас прислали!... — кричав місіонар як скажений.

— Чого ти їх пустив? — обернув ся з докорами до прибувшого на крик воротаря.

Той попихав братів до виходу і кивав їм з докором головою.

— Що-ж не удало ся! — промовив зі співчутєм. — Вже ідїть, бо й мене виженуть. Маєте тут гріш... Ідїть в мирі!

З запалих очий нуждарів поплили сльози.

— Фу!.. Вже ідїть!... Що я пораджу. Я бідний чоловік як ви.... Далеко від своїх — воркотів воротар.

Купили за подарований гріш хлїба і знов пішли над море, але сим разом вийшли поза пристань, аби уникнути підозріваючих поглядів та лайки і в тишині випочати, погріти ся на сонци і подумати.

(Конець буде).

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 17 лютого. Є. В. Цісар поїхав вчера рано о 11 год. до палати архикнязя Фридриха, сина покійної архикнягинї Єлисавети і зложив кондоленцию архикнязеви, королевій ішпаньскій і цїлій найблизшій родинї покійниці. Цісар забавив довший час, а відтак повернув до палати.

Відень 17 лютого Коло польске відбуло вчера перед полуднем засїданє, на котрім перевело довірочну дискусию політичну.

Константинополь 17 лютого. Австро-Угорщина і Росия порозуміли ся що-до реформ в европейскій Туреччинї. Представителї обох держав дожидають приказів своїх правительств, аби поробити представленя Туреччинї, до чого імовірно прийде в найблизших днях.

Софія 17 лютого. Коло Іпеку відбули ся збори Альбанців, на котрих они запротестували против заводженя всяких реформ. Альбанцї грозять облогою Іпеку.

Дрездно 17 лютого. В станї здоровля 10-лїтного сина наслїдника престола проявило ся погіршенє.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Аптика в Королївці

поручає

В. АЛЄРГАНДА АЛЬПЕЙСКІ ГРУДНІ ЗЇЛЯ.

Зїля ті, витворювані з найцїльнїйших ростин альпейских, перевисшають всї до тепер уживані зїля, грудні сиропи і тим подібні препарати своїми успіхами. Наслїдком того они просто неоцїнені при катаральних болїзнях легких і проводів віддихових, при кашлю, хрипцї і всїх других подібних недугах. Спосіб ужитя: Горсть зїль тих запарює ся в шклянцї кипячої води і той відвар пє ся в лїтнім станї рано і вечером.

Цїна 50 сот.

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Ґазети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Аґенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Аґенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ удїляє своїм членам на **5½%** і **1%** додатку на кошти адмінїстрациї, за предложенєм документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 лїт. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тільки обезпечений тревало в „Днїстрі" від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 удїлами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадниӵі приймає „ДНІСТЕР" і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1,103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК роздїляє ся частию на дивіденду для членів, частию на публичні добродїйні цїли: на церкви, бурси, захоронки, школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок удїляє Дирекция і аґенти.

Дуже величавий образ комнатний представляючий

„ПРИЧАСТЄ"

мальований артистом Єзерским в природних красках.

Величина образа 55×65 цтм.

Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.

Набути можна у

Антона Хойнацкого

Львів, ул. Руска ч. 3.

Аґенция дневників Ст. Соколовского Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій аґенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тижневника ілюстрованого". До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).